

koliko mu bode moral plačati za to, ker ga je obiskal. Gregorec „velikodušno“ reče, da ni treba plačati ničesar, da slugi daruje stroške kot darilce za novo leto. Pozneje še je Gregorec šel baje enkrat k Mihorki, ker mu je postalo slabo in njegov zdravnik ni bil doma. Mihorko umerje in dohtar Brumen vložil na zahtevo dohtarja Gregoreca kar naenkrat tožbo, češ vdova Mihorkova mora plačati Gregorecu stroške za vračitev svojega moža in otroka in sicer 10 kron. Uboga vdova pošlje 4 krone misleč, da bode imel Gregorec z njo smiljenje in bode s tem zneskom zadovoljen. Toda smotila se je. Tožba je tekla naprej, zato je sklenel Brumen. Pri obravnavi je moral sodnik verjeti seveda Brumenu, oziroma Gregorecu in vdova je bila osvojena, čeprav si je najela sama svojega zagovornika, namreč nekega tukajšnjega nemškega odvetnika. Plačati bi bila morala seveda tudi stroške obravnave. Uboga vdova preživi komaj svojo nedoletno deco in sedaj bi naj še plačala toliko stroškov! A Brumen, oziroma Gregorec je zahteval denar. Sedaj se je vsmilila nemškemu odvetniku uboga vdova, segel je v žep in odštel vdovi denar, rekoč jej: „To imate, to Vam podarim, da plačate, kar imate za plačati!“ Do solz ginjena najela je vdova ta dar in plačala Gregoreca in Brumena. Ta resničen dogodek govori cele knjige! Gregorec in Brumen, kako se že glasi tretji v neoprijemljivi greh? „Zatiranje ubožcev, vdov in otrok“, se glasi, vidva milosrčna prijatelja uboge, nadajoče vdove in njenih siromaških nedolžnih otrok! Nebeški „blagoslov“ ne bode tudi za vaji postal!

Dopisi.

Sv. Juri v Slov. goricah. Kakor nam je vsem kmetom od sv. Jurija znano, odločilo se je svoj čas, da bi dobil naš kraj svojega lastnega, takozvanega distriktnega zdravnika. Mi kmetje moramo za tega zdravnika plačevati tudi doklade, a vendar pa pri nas ni nikakega zdravnika. Zvedeli smo, da je v naših častilec vsakega farovža, neki dohtar Tiplič od Sv. Lenarta na Štajerskem naš distriktni zdravnik. No, ta pa je zares dobra! Zvedeli smo tudi, da daje okrajni zastop lenarčki Tipliču na leto vsoto denarja za to, ker je on distriktni zdravnik od Sv. Jurija v Slov. goricah. No, ta pa še je boljša! Mi Jurjevčani plačujemo za distriktnega zdravnika naš okrajni zastop plačuje v našem imenu in sicer našim denarjem za njega in vendar pa v resnici nimamo zdravnika. No, ta pa je najboljša! Kaj nam kmetom pomaga to, da Tiplič shranjuje denar za imenovanega zdravnika, da ima on tudi ime distriktnega zdravnika od Sv. Jurija v Slov. goricah, ko Tiplič stanuje pri Sv. Lenartu? Sv. Lenart pa ima svojega lastnega distriktnega zdravnika in sicer dr. Benesch-a. Potem takem ima Sv. Lenart razven tega zares izvrstnega distriktnega zdravnika dr. Benescha še povrh drugega zdravnika in to na naša ške. Kaj, ali nismo mi Jurjevčani prav dobri lju-

dje, da drugim plačujemo in vzdržujemo zdravnika, katerega ti niti ne potrebujejo, med tem ko mi sami nimamo nobenega zdravnika? Zvedeli smo tudi, da dobavlja Tiplič od deželnega odbora še povrh lepo podporo (okroglih 700 kron na leto) kot naš distriktni zdravnik. To pa je že vrhunec potrate kmečkega denarja, zakaj od teh 700 kron plačujemo zopet mi z našimi dokladami lepo svoto. Kaj nam Jurjevčanom pomaga naš mastno plačan distriktni zdravnik, ki stanuje pri Sv. Lenartu? Ako že moram iti po zdravniku k Sv. Lenartu, potem grem gotovo raji k ondotnemu zdravniku, k dr. Beneschu, o katerem sem vsaj prepričan, da mi bode kot izkušen zdravnik tudi pomagal. Sv. Trojica v Slov. gor. ima tudi izvrstnega, pri kmetih zelo priljubljenega zdravnika. Tiplič je toraj tako rekoč za nas Jurjevčane peto kolo na vozu, za katero pa moramo mi, mora okrajni odbor in še povrh deželni odbor plačevati z našimi krvavimi žuljami. Kdor tega ne sprevidi, da se nam Jurjevčanom godi v tej zadevi velika krivica, da se nam nalaga po nepotrebnem veliko novih plačil, ta je — prosimo brez zamere — tako neumen, da sliši travo rasti. Ker se pusti Tiplič imenovati našega distriktnega zdravnika in ker sprejema kot naš distriktni zdravnik naš denar, naj pa pride — k nam stanovat. Sv. Trojica ima prav dobrega svojega zdravnika, Sv. Lenart ravno tako, kaj se potem vtika naš plačan distriktni zdravnik med njiju, med tem, ko nas pusti brez zdravnika? Ako pa nas Tiplič ne mara, dobro, potem se tudi ne bomo jokali, toda toliko pošten mora biti, da ne bode potem maral tudi ne našega denarja. Mi Jurjevčani zahtevamo spolno pravico, da se služba našega distriktnega zdravnika na novo razpiše, da se takoj vstavijo podpore ki se plačujejo Tipliču od okrajnega zastopa in od deželnega odbora, ker ne sprevidimo nikakor zakaj bi morali mi plačevati za druge ljudi zdravnika, kateri ga že itak imajo in še povrh boljšega, kakor ga nam je odsodil farški upliv! Tiplič, pridi k nam stanovat, ker se od nas plačuješ in ako bodeš potem zares za nas, ako se bodeš kot zdravnik bolj obnesel, kakor do sedaj, potem te bomo čislali. Ker pa nas kot naš plačan distriktni zdravnik očitno ne maraš, pa vrači samo svoje — pope, a tisti pa te potem naj plačujejo sami! Kdor nas ne mara, komur smo pre nizki, da bi stanoval med nami, ta ne sme marati tudi našega denarja, ne sme se imenovati našega distriktnega zdravnika. Tiplič, vedi, mi ne odnehamo, dokler ne prideš k nam stanovat, ali dokler se služba našega distriktnega zdravnika na novo ne razpiše. Več kmetov.

Leskovec v Haložah. Naš jürošek je začel zeleteti, za to pa se ljubi „Štajerc“, gotovo ne bodeš čudil, da sem se tudi jaz, njegov puščavnik prebudil iz zimskega spanja. Zbudil pa me je veter, kateri je pripihal dol od farne cerkve, posebno od farovža. Naš „častivredni“ dušni pastir se je kar na enkrat grozovito zbal, da bi nas naša grešna kri premagala, zavoljo tega nam je povabil že zopet par očetov misijonerjev. Imeli smo misijon! Oh, v petek so gospodje iz Celja prišli in oh, v petek so zopet odšli!

Celi teden so vračili grešne naše duše. Pa še kako! Iz „kancelna“, iz spovednice, iz farovža, na „placu“ pod milim nebom, v farški kolarnici in kleti, povsod, povsod so udrihali gospodje misijonerji samo po tebi ubogi „Štajerc“, udrihali pa tako srdito, tako navdušeno, tako vstrajno, da sem mislil, da te dobim, ko zopet prideš iz Ptuja popolnoma razbitega v roke, pa hvala Bogu, dobil sem te — celega! Kdor se je pri spovedi spovedal, da te bere, ta je moral po dvakrat, po trikrat priti po sveto odvezo! Oslarija, si mislim, kdo pa potem daje misijonerjem odvezo, ker vem iz gotovega vira, da prebirajo vsi prav temeljito ta list in ker sem do dna srca prepričan, da ni bilo nikdar in nikdar v „Štajercu“ ničesar proti sveti veri. „Krčma je hudičeva kapela in vsi, ki zahajajo v njo, so njegovi služabniki!“ Tako je pridigoval „ta debeli“ misijoner. Oho, si mislim, potem pa služi naš župnik tudi hudiču, ker on tudi zahaja v krčme, če pri nas doma ne tako pogostokrat, pa zato pri Sv. Barbari. Ali so morda barbarske krčme samo angeljske kapele? Hudičem so služili potem takem vsi naši dosedajni kaplani, celo luciferu pa služijo tisti duhovni na Spodnjem Štajerskem, ki popivajo cele noči po krčmah, ki tam plešejo in vriskajo in in . . . še nekaj več! Takoj po pridigi jo zavijem k tukajšnjemu krčmarju gospodu Blodniku, da bi tam videl hudiča, če je res krčma hudičeva kapela. Pa ni ga bilo hudiča, pač pa sem videl v kotu podobo Matere Božje, prečiste device in pred njo je gorela luč. Si mislim zopet oslarija, katero sem slišal iz žegnanih ust in jo mislim odkuriti proti jürovšku! Toda glej, tu še je ena krčma. „Prijatelj“ zakričim ves razburjen nad krčmarjem, „ali imaš ti znabiti hudiča v svoji kapeli?“ „Ne“, mi odgovori prijatelj in znanec gospod Zavec, „tukaj ga ni hudiča, pač pa so v „ekstracimri“ gospod — župnik!“ — „Sem lahko tak suh, ko moram tukaj v Leskovcu krmo jesti“, tako je pridigoval „ta mladi“, ta „suh“ gospod misijoner. Oslarija, si zopet mislim, saj pa nisi prišel v Leskovec da bi te mi podredili! Sicer se je zares pobirala krma za misijonerje, da pa bi bili gospodje jeli v farovžu zares samo krmo, tega ne verjamem. Komu pa je potem „zfojtrala“ farška Mica farške kure, ki jih je te dni pobila? Za tokrat sem imel dovolj in jo odkurim nazaj v jürošek. Pa ni mi dalo mira. Drugi dan sem spet šel v Leskovec. Videl sem nekega tukajšnjega gospoda, — imena nočem povedati — pa bolj doli pri pošti je doma! Ta gospod jo zasučje v farovž. Aha, si mislim, ga že imajo! Dolgo, dolgo sem čakal, da bi prišel gospod iz farovža, pa ni ga blo! Kar na enkrat pride iz njega, pa glej, bil je pijan kakor muha! Oslarija od mene si zopet mislim, da zahajam v „hudičeve kapele“, ko pa se ga drugi navlečejo lahko zastonj v farovžu! Ali pa ima morda farovž tudi tako svojo hudičevo kapelo, zakaj pa potem ne plačuje od nje krčmarskega davka? Dotični gospod je popletal, da je bilo veselje, a dva možakarja sta ga vlekla naravnost v — cerkev. Ker tega gospoda nisem videl že od pamtiveka v cerkvi, šel sem za njim. V cerkvi so vlekli tega gospoda v spo-

vednico. In sedaj je sledila spoved, tako regimen to da še me je sedaj groza. Vinjen gospod se je ti piral v spovednici z misijonerjem. Po dolgem pla sta se vendar zjedini in gospod je dobil — od po Na to je vstal in hotel oditi iz spovednice. Toda ne se mu popletejo vinski duhovi med nogami in nig je, kakor je bil dolg po cerkvenih tleh! — Oslarija, gotovo to, ako kdo misli, da je taka spoved k je dopadljiva! Gnjusi se mi, da bi opisoval nadalje na to na primer, o čem so misijonerji spraševali svo dekleta v spovednici. Neko dekle mi je pravil Se oblila ga je rudečica take reči, da sem koj odlož nazaj v jürošek. Na potu še mi pride na misel Za je misijoner po pridigi na kancelnu molil tako na „Molimo še za spreobrnjenje velikega, starega greš in te fare! Oče naš itd.“ Koga je le mislil? Znabiti Ta našega župnika! Bog njemu in vsem slabim kapla kle in župnikom, posebno pa vsem misijonerjem n pot svoji neskončni dobrotljivosti odpusti njih obilne gre se — Amen. Puščavnik z jürošeski

Iz Teharjev. Dragi „Štajerc“! Prepričani der da ti je znano, kako na debelo reglja celjska se glede naših volitev. Dopisuni, svetohlinci ravno sšar kažete prav jasno svojo modrost. Naši napi in stranki se zdi presramotno, da bi odgovarjala dar take neumnosti, sploh smatra to pod svojo ča Ako bi hoteli opisati mi naprednjaki vse neumaj r ki jih je vganjala prvaško-farška stranka za 30 naših volitev, bil bi za ponatis „Štajerc“ prečv Samo to Vam hočemo povedati, da mi prav črov poznamo naše pametne može, kateri bodejo, let do sedaj ostali tudi poštenjaki. Neumni tepci s25 farško-dohtarski hlapci, s svojimi celjskimi žame vred! Sram Vas bodi, ki ste se vsedli tako na flet zanjke, Vas, ki ste tako zatelebani v tiste Vaš ler vake, kateri si kopičijo milijone kmečkega denarj vel svojih posojilnicah, kateri se mastijo od kmv žuljev, razkošno živijo od denarja, ki je oblit z kv kim znojem. Ni nam treba še povdarjati, kako la ne Tako je n. pr. pisal neki lažnjivi dopisun, dta Gorišek povabil na pustni torek „Toneški svoje mu vinogradu in ga tam napojil. Gorišj baje s tem dosegel, da „Tonek“ ni šel 25. fivse arja volit. Pustni torek je bil pa 7. marca. Kazb bil toraj Gorišek pripravljal koga 7. marca za vvo dne 25. februarja? Vi lažnjivi kljukci, porinite ni nose v Vaše dopise sami. V njih bodete gpri najšli potrjen izrek, ki povdarja, da tisti, ki m govori, večjidel laže. Dohtarsko-farški hlapci, je Vas bodi, to Vam zakličejo — kmetje, ki mil trobiti v dohtarsko-farški rog. zag

Kamnica pri Mariboru. Dne 19. t. m. in naše občinske volitve. Naši klerikalčki delujod vsemi sredstvi. Od njih se sejejo laži in zopo laži. Nekateri pravijo, da je sedajni pošten žup farovž in za cerkev od občine zahteval denarne m spevke in da so bili posestniki primorani to plaar To je grozna oslarija! Cerkvenih plačil ni no povzročil naš župan, pač pa so jih povzročili kalni cerkveni ključarji, kateri so privolili, da se

toliko v farovžu popravljalo in novega naredilo. Ako ti ne bi bili tega dovolili, ne bi imeli mi toliko plačil. Predružačilo pa se je zares več, kakor je bilo potrebno. Čeprav smo imeli slabo letino, morali so nekateri posestniki plačati nad 50 kron. Temu ni nigrdar kriv naš sedajni župan, velespoštovani in zares častivreden gospod Pečar, temveč temu je kriv klerikalni cerkveni odbor. Gospodu Pečaru se imamo nasprotno zahvaliti, ker je on dosegel, da ni cele svote plačala naša občina sama. Bog mu plati! Sedaj pa pomislimo koliko plačil se nam bode naložilo, ako bode izvoljen klerikalni občinski odbor. Zato pa naprednjaki na noge! Vsak naj da glas naprednim možem! Naprednjaki so do sedaj vselej in v vsakem oziru lepo in dobro za občino skrbeli. Tako naj bode tudi v bodoče. Tam pa, kjer vladajo klerikalci, tam prvič ni mira in drugič gre vse rakovo pot. Plačila se v takih krajih povikšajo, za občine pa se ničesar ne stori. Hvalevredno je g. župan Pečar skrbel tudi za uboge vinogradnike, da so dobili denarne podpore in tudi trsje. Skrbel je tudi za to, da se je temu ali drugemu dovolil tudi takozvani „bušenšank“. Toraj pa volilci, pridite polnoštevilno na volišče in dajte svoje glase naprednjakom, kar ne bode nikdar v Vašo škodo, pač pa v Vaš ponos in korist!

Gornja Radgona. (Posojilno in hranilno društvo po sistemu Raiffeisen). Dne 30. marca t. l. se je vršil 4. občni zbor tega društva. V začetku seje pozdravi načelnik g. Vračko zborovalce, nato je denarničar razpravljal o računu za leto 1904. Glasom njegovega poročila šteje društvo 250 udov in je imelo 270 tisoč kron denarnega prometa. Malo je takih društev, ki bi se po samo triletnem obstanku zamogla ponašati s tako ogromnim denarnim prometom. Po vsej pravici je toraj tudi veleposestnik g. Sieder povdarjal, da se udje imajo v prvi vrsti zahvaliti za to, da društvo tako lepo cvete in napreduje, načelniku g. Vračku. Ta gospodar ne opravlja samo te častne službe, temveč njega tlačí še povrh mnogo drugih takih služeb, a vendar skrbi ta vrli možak za vse enako pošteno in marljivo. Kako je g. Vračko priljubljen in da uživa vsestransko zaupanje, pokazalo se je zopet pri tem zborovanju, pri katerem je bil zopet enoglasno izvoljen načelnikom. Drugi udje odbora in nadzorništva izvolili so se tudi enoglasno. Na novo sta prišla v odbor gospoda: Tomažič, župan v Negovi in Eiletz, župan na Ščavnici. V nadzorništvo bil je izvoljen na novo gosp. Steinbrenner, oskrbnik v Negovi. Tudi za naprej je obstanek društva zagotovljen, ker se je izročilo v tako dobre roke. V spomin triletnega obstanka društva je občni zbor odboru izročil lepo svoto denarja naročivši mu, da jo porabi v dobrodelne namene. — e.

Iz Dobja pri Planini. Dragi „Štajerc“! Zopet ti imam nekaj novega povedati. Tukajšnji gospod iz farovža župnik Vurkelje, ki opravlja še postranski posel nekakega občinskega tajnika, že ima svojo hišo v Dobji na prodaj. Imel je že dobre kupce, pa do sedaj še se niso pogodili in to radi tega, ker se je

župnik izgovarjal, da mora vprašati prej svojo gospodično „gšeftfürerco“, kaj bo ona rekla na to. Kedaj se bodeta pogovorila v tej zadevi, tega sicer kupcem ni povedal, toda mi mislimo, da bode za to najbolj ugoden čas zadnji teden pred veliko nočjo. Da ima hišo, v katerej se izvršujejo razne obrti, na prodaj, temu je najbrž to vzrok, da smo spravili v javnost, kar je sicer bilo potrebno, da on pobira žitno berinjo po fari že več let, katere po pravici ne bi smel pobirati, ker so jo kmetje že odkupili. Mogoče je temu to vzrok, da smo povedali javnosti o grozni farbariji, s katero je nafarbal župnik svoje farane, da so mu nosili denarje, da bi — kupil kaplana. Po našem mnenju bi bilo seveda za župnika jako dobro, da bi prodal svojo hišo s štacuno in krčmo vred, ker mu potem ne bi bilo treba zaukazevati svojim faranom, da morajo v njegovo „štacuno“ hodit kupovat in v njegovo krčmo popivat, ne pa, da puščajo po drugih krčmah svoj denar. Rešil bi se s to prodajo župnik zares velike nepotrebne skrbi in bi potem lažje hodil z županom na občinske komisije, za katere se velikokrat bolj briga, kakor za vse drugo. Toda nikakor ne verjamemo, in zares s pravico lahko dvomimo, da bi župnik prodal svojo trgovino in krčmo, ker mu najbrž tega nigrdar ne bode dovolila „gšeftfürerco“. Gospod župnik, vsekakor ako prodate Vašo hišo ali ne, to Vam povem, da je ljudstvo v Dobji, s katerim se igrate — nevarno orožje! Doslej je vse molče prenašalo, a ne vem, če ostane še za naprej pohlevno jagnje, zakaj mera je polna! Pazite, da Vam necega dne na ves glas ne zakliče: „Župnik, mi nismo radi tebe tukaj, temveč ti si tukaj radi nas!“ Za to pa Vam svetujem, da bi zares takoj prodali svojo hišo, pobrali vse svoje in z Vašo „gšeftfürerco“ vred šli take fare iskat, katera bode imela dovolj neumnežev, ki Vam bodejo nosili za nakup kaplana denar, ki Vam bodejo davali že plačeno žitno zbirco še povrh v žitu, vam nosili na povelje v spovednici svoje denarje, in hodili na Vaš komando v Vašo krčmo popivat! Neustrašen faran.

Iz Slivnice pri Mariboru. Že pred leti se je ponujalo našim slivniškim občinam staro šolsko poslopje. Sklicali so se zastopniki teh občin in štiri občine niso hotele ničesar vedeti od tega, da bi kupile to poslopje. Najbrž pa to ni bilo našemu farovžu kaj nič po volji, zakaj kmalu potem se je raztrosila po lepi naši fari vest, da je kupil staro šolo naš cerkveni odbor. Mi farani smo debelo gledali in nismo mogli „pogrontati“ zakaj se bo rabilo to poslopje. Pred kratkim časom pa je naš župnik Hirti, kateri je sicer sin nemških starišev, a vendar se kaže strastnega Slovenca, imel cerkveni nauk in obnašal se je pri njem tako, kakor da bi se mu bilo nekam mudilo. Pravil je pri tem nauku: „Danes nimam“ mnogo časa, danes se mi mudi itd.“ Mi farani smo si mislili za Boga milega ali se je zgodila kje kaka nesreča, da mora župnik na silno spoved, ali kaj se je pripetilo. Odišli smo z župnikom vred po kratkem krščanskem nauku iz cerkve in radovedni opazovali kam mora župnik tako nagloma

oditi. In zares glej, kmalu smo ga opazili, kako je urnih nog, kar sicer ni njegova navada, koračil naravnost v — staro šolo! Aha, si mislimo, sedaj je najbrž župnik „pograntal“ h čemu je kupil naš cerkveni odbor to podrtijo in sedaj gre, da nam bode tam razložil, kako spravimo to po nepotrebnem kupljeno poslopje v hasek. Šli smo za župnikom. Kdo pa popiše naše začudenje, ko smo slišali, da bode zdaj tukaj — farški teater. Tristo prismojenih koruznih kolačev, to pa to! To je nekaj za nas! In bojda same „jungferce“ igrajo v njem! Stare so sicer že te „jungferce“, pa to najbrž mora tako biti, ker cerkvena postava zahteva pri farškem ženskem spolu tako zvano kanonično starost; toda dobro je vendar, si mislimo, da se porabi vsaj za nekaj naša stara šola. Teatra nismo šli gledat, pač pa smo šli proti domu. Med potom nam pa pride na misel, da prav za prav to ne bi smelo biti. Naše občine že itak imajo dovolj plačil, več ali manj se nam kmetom godi slabo in zdaj pa še smo morali kupiti staro šolo za — „deviški“ teater! Nepotrebno je bilo, da se je kupilo to poslopje, nepotrebna je ta farška bedarija, ta neumen teater, sedaj pa še se je obojno združilo, o, srečna Slivnica! Toda to je dobro, da smo vsaj zvedli, zakaj se je to poslopje kupilo. Gospodje, ki hočete iz te šole imeti teater, plačajte njo sami! Mi Slivničani smo šli enkrat na limanice in to tedaj, ko smo molčali, ko se je kupilo to poslopje, sedaj, ko bode treba šteti za njega denar, pa ne bomo molčali, ne! Bomo videli koliko kronic bodeta štela slivniški nadučitelj in njegov sin za to poslopje, ki se brigata toliko za ta teater. „Šolmestrov“ Ričard, on da, on posebno sme globoko poseči za staro šolo v žep, ker bode, kakor smo slišali, imenovan na skorem za „direhtarja“ slivniškega teatra v stari slivniški šoli. Najboljše bode, da kupijo župnik, nadučitelj in njegov sin to šolo sami za svoj farški teater, mi kmetje ne damo za take nepotrebne oslarije niti ne počenega groša! Sicer pa vprašamo pri priložnosti slivniški šolski svet čegavo bo prav za prav to poslopje, cerkveno ali šolsko ali morda celo naše, kateri bi ga morali plačati? Ako ga moramo plačati mi kmetje — kar še je vprašanje, če bomo hoteli — potem ga bomo vedeli gotovo boljše porabiti, kakor pa za bedasti slivniški teater. Celo kure se bi nam smejale, ko bi mi šteli svoje krvavo zaslužene groše za proslavo farških, zarujavelih devic. Imenovanim farškim devicam bi svetovali, da bi raji redno obiskale krščanski nauk, kar bode dobro za njih, pa tudi za nas. Ker v tem slučaju ne bodejo igrale teatra in ne bode vleklo župnika iz cerkve v deviški teater, bomo se veselili tudi mi temeljitih, dolgih krščanskih nauk. To pa bo v prid našim dušam! Nadučitelju in njegovemu sinu pa bi svetovali, da bi se brigala samo za šolo in za njih poduk, gledališke bedarije pa pustila pri miru. To pa bo v korist naši šolski mladini! Tako bomo zadovoljni zopet eden z drugim in mirna in srečna bo lepa naša slivniška fara. Slivniški napredni kmetje.

Stoperce. Figamož je vsaki klerikalec, povrh še je prav potuhnjen in škodoželjen. To se je kazalo v zadnjem času pri nas zopet očitno. Ma, imamo vrlega naprednega moža za župana. Nigdar ni bilo slišati od njega nič slabega, že 12 let je občinskem odboru, s kazensko sodnijo ni imel nigraničesar opraviti in vse ga čisla in spoštuje, naši klerikalni potepuhi se svojim črnim komandantom vred ga ne morajo videti. Seveda se ne bi nihče o nas briga za to njihovo mržnjo napram našemu vrlemu občinskemu predstojniku, ko bi ne bila tu tam zares celo — nevarna! Kar čez noč so hlinili naši klerikalci podolžili našega župana, da je kak kak pobalin poškodoval iz porednosti ljudsko imetje. Takoj so poskrbeli za to, da je prišlo to njihovo mišljeno podolženje orožniški postaji na Ptujski na ušesa. To je bila voda za mlin tamošnjega vojnega žandarmske postaje, kateri je prišel od nekod Češkega jest k nam našega štajerskega kruha. Tse stražmešter, kateri vedno tiči v svojem farovžu, požira tam v debelih požirkih farško učenost in kaj družega, se je takoj, ko je zvedel o obdolžitvi našega župana, napotil šezenim drugim žandarjem k v Stoperce. Tukaj mu je napolnil klerikalni krčmah kateremu kaj rad zahaja, najbrž še bolj ušesa, vlečejo že same od sebe slabe vesti o naprednjaku na sebe! In prišla sta oba žandarja k občinskemu predstojniku. „Pojte zram nas!“ zakliče imenovan žandarmerijski stražmešter našemu županu. Ta misli, da je kaka komisija, vzame brez obotavljanja klobuk in gre. Kakih 50 korakov od hiše pa vendar vpraša župan kam so namerjeni. „Vi greste pol nas v Ptuj komisa jest!“ se zareži nad njim stražmešter. In odpeljali so ga v Ptuj! Tako ravna žandarm z občinskim predstojnikom, čislanim možem poštenjakom od pet do glave, samo zavoljo tega, ga je par klerikalnih tepcev obdolžilo kaznjive dejanja! Občinskega predstojnika obdržala je sodna v preiskovalnem zaporu, seveda, ker je žandarmer najbrž poročala o njem tako, da ga sodnik ni mogel izpustiti. Kmalu na to pa je spisal najbrž vojaških klerikalčekov veliki dopis za mariborsko klerikalno cunjo in v njem razglasil vsem spodnještajskim klerikalnim bratcem, da so gnali orožnega naprednega župana iz Stoperc radi zločina! In županova nedolžnost se je skazala po preiskavi jasno kakor solnce, a dva klerikalca, katerima prišel župan na sled, morala sta pihati zavoljo obdolžitve kašo! Zanikerne, nesramne ste klerikalne duše, ki blatite moža poštenjaka in ga obdolžujete česar, kar ni nigrdar zmožen storiti, potem pa to raztrobentate v svet, češ: „Glejte, napredni predstojnik je zločinec, ki so ga gnali žandarji!“ To vrhunec pobalinstva, katerega je zmožna samo podklerikalna druhal!

Milwaukee Amerika. Ljubi Štajerc! Dovoli da se tudi jaz zopet enkrat oglasim v tvojih dopisih, ki bivam že delj časa let daleč proč od domovine v tujih, daljnih krajih. Pač najprvič te moram izrekati pohvalo dragi „Štajerc“ za to,

poročaj skoraj v vsakem svojem listu slovenskemu ljudstvu, da bi se učilo družega tamošnjega deželjaka, toraj nemškega jezika. Že pred enim letom sem omenil v nekem dopisu, ki si ga ti priobčil, kako težko stane tukaj v Ameriki posebno tiste Slovence, kateri ne znajo nemškega jezika. Danes dojem to svojo trditev ponoviti in jo z nekim vzgledom tudi dokazati. Pred kratkim časom je prišel k meni neki mlad mož in sicer moj nekdanji sošolec, ki me prosil, naj ga vsaj toliko podučim v nemškem jeziku, da bode vsaj zamogel za delo vprašati. In sem to storil, koliko sem zamogel. Čez par dni pa se vrne zopet k meni in mi toži tako-le: „Vprašal sem kakor si me podučil v nemškem jeziku za delo, dobil je sem in že sem bil pripravljen lotiti se dela, kar na enkrat me začne delodajalec spraševati še več v nemškem jeziku. Jaz ga nisem razumel in sem ga samo glegal. Med tem časom pa pride neki drugi in se ponudi kot delavec. Ta pa je znal vsaj za delo govoriti nemški. Takoj je bil on na mojo mesto sprejet, jaz pa sem jo moral odkuriti z dolgim besednjakom!“ — Tukaj v Ameriki je namreč dovolj ljudi, ki še tisti, ki si zna zaprositi za delo, ga težko dobi, kadar pa se ne zna razgovoriti, temu pa se godi prav hudo. Sicer je zares tukaj angleški jezik prvi, toda v nemškem se da tukaj tudi vse doseči. Naše mesto na primer Milwaukee je popolnoma nemško. Dragi bratje našega vrlega, naprednega „Štajerca“, dragi slovenski kmetje, dajte svojo deco v nemške šole, kar Vam bode enkrat Vaša deca za to gotovo izredno hvaležna. Ne poslušajte kutarjev, ne poslušajte tujih hinavcev in Vaših grabežljivih prvaških dohtarjev, ker ti želijo, da bi ljudstvo vedno ostalo v nevednosti. Dragi kmetje, verjamite meni, ki sem si skušal že mnogo sveta in ki si ga skušam še sedaj, poklenite se Vašega naprednega lista „Štajerca“, ker Vam ta list, kakor sodim jaz tukaj daleč od svoje domovine, želi edino le Vaš blagor. Ljubi domačini, vzprite Vaša srca napredni, slobodni misli in želji, ki jo trosi in širi ta list med Vami, zakaj mi Slovenci tukaj v tujini, v deželi prostosti in napredka sprevidimo, da „Štajerc“ zares želi le blagor slovenskemu ljudstvu. Ubogajte ta list, skrbite za nemške šole, skrbite za nemški poduk, pustite Vaše kutarje, Vaše prvake, naj kričijo koliko hočejo nad Vami in preudarite raji, kar Vam piše in svetuje Vaš rojak, ki je moral čez hribe in doline, čez neizmerno trudo iti s trebihom za kruhom. Srčne pozdrave pošilja čez veliko lužo svojim domačinom: Milwaukee, 26. dne febr. 1905. A. Werschnig. — (Opomba uredništva: Ta dopis govori cele članke, Bog daj, da bi ga slovensko ljudstvo prečitalo vestno in se pa tudi ravno po njem, Bog daj, da bi ubogalo to, kar mu svetuje rojak, kateri se smelo ponaša s tem, da sodi nepristransko in da ne govori k svojim domačinom od domače peči.)

Iz Brežic. Celjska „žaba reglača“ se je pred kratkim zopet oglasila, in zareglala je, da so breški veteranci izbacnili tri može iz društva, češ ti so bili kot hajlovci premalo patrijotični. Med patrijote kakor

so Petrič, davkarski sluga, ki kaj rad pokuka v glažek, Curhalek, gostilničar, tudi precej nam znano ime in Petrišič, kmet od sv. Lenarta, pri sodnji dobro znana oseba, med take pametne patrijote seveda škoda, da bi zahajali navadni ljudje. Ti trije seveda niso „hajlovci“, pač pa poznajo prav dobro točko (paragraf) 312 kazenskega zakona! Tudi neki Dorn, hranilnični sluga se njim kaj rad pridruži. Dorn kaj rad povdarja: „Inbendig imer bindiš, draus tajč“, — boječ se za krubeh! Tudi vzor veteranca! Odkar so obsenčile dolge farške, črne suknje veteran-sko društvo se svojim uplivom, zapustili so je itak na ta ali drugi način boljši mozej. Radovedna je na patrijotične čine, ki jih bode še izvršilo to društvo pod farškim uplivom zares — stara sablja.

Iz ormoške okolice. (Javna vprašanja). Dragi „Štajerc“! Ormoško slovensko društvo „Sloga“ prireja v naših šolskih poslopjih teater ali gledališčne igre. Ker smo mi davkoplačevalci sezidali z ogromnimi plačili našo šolsko poslopje in ker moramo ravno za njega voljo plačevati velikanske občinske doklade, toraj javno vprašamo tukaj krajni šolski svet, nadalje okrajni šolski svet in deželni šolski svet je li je to poslopje zares za gledališčne igre postavljeno, ali pa izključno le za to, da bi se v njem podučevala naša šolska mladina? So se prirejale te igre z dovoljenjem imenovanih šolskih oblasti ali ne? Kako so zamorale v tem slučaju te oblasti kaj tacega dovoliti? Mi davkoplačevalci pribijemo tukaj javno, da teatra v šoli ne maramo in prosimo omenjene oblasti, da takoj te igre prepovejo. Ko oblasti od nas zahtevajo denar, potem moramo molčati, radovedni smo ali bodejo spregovorile sedaj v tej zadevi kako besedico, ko nam je treba izpolniti opravičene naše želje!

Več davkoplačevalcev.

(Opomba uredništva: Dobro tako! Javne napake naj se bičajo tudi v javnosti! Mi upamo, da se bodejo Vaše želje jemale v poštev in da se bode Vašim prošnjam tudi ustreglo!)

Razne stvari.

Grozna nesreča. V Madridu, glavnem mestu Španije se je zgodila grozna nesreča. Zrušila se je namreč neka stavba ter podsula okoli 400 delavcev. Do 10. t. m. izvlekli so izpod razvalin že 80 mrtvih. Po mestu vlada velika žalost in razburjenost. Žene ponesrečenih delavcev hodijo s črnimi zastavami po mestu ter silijo trgovine zapirati. Na kraj nesreče je prišel sam kralj z ministri.

Strašen potres je bil te dni v Indiji. Do sedaj našteji so že 2000 mrtvih ljudi, kateri so bili pod-suti. O celih vaseh danes skoraj ni več sledu.

Kuropatkin v cirkusu. V Varšavi (na Rusko-Poljskem) kazal je občinstvu neki šaljivec svojega „učenega“ osla. Naučil pa ga je bil med drugim tudi to, da je osel vsikdar, ko mu je zaklical „naprej“ šel nazaj. Kar naenkrat mu zakliče zopet „Naprej!“ Osel je urno korakal nazaj. Nato zakliče šaljivec